



Arrest

nr. 72 115 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers zijn volgens hun verklaringen op 23 juni 2011 België binnengekomen en hebben op 24 juni 2011 asiel aangevraagd.

1.2. De commissaris-generaal heeft aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij beslissing van 29 september 2011.

1.3. De feiten kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoeker verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Jalalabad in Nangarhar. Hij is een Pasjtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Verzoekster verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Kaboel. Zij is een Tadzjiekse van etnische

origine en een soennitische moslim. De laatste drie jaar hebben verzoekers samen doorgebracht in de wijk Taimani, in Kaboel. Het is in toen dat de problemen zich voordeden die hen tot in België hebben gebracht. Verzoekers hadden een dochter, Rozina. Een klasgenootje van hun dochter woonde in hun buurt. Haar familie kwam uit Pansjir en de vader van het gezin heette Farooq. Een commandant, commandant Omeed, die tevens familie was van deze Pansjiri-familie, begon op een bepaald ogenblik mensen naar hun huis te sturen voor een huwelijksaanzoek. Verzoeker stelde zijn eigen onderzoek in naar deze commandant en verzoekers weigerden zijn aanzoek. Ze kwamen via anderen immers te weten dat deze commandant een Pansjiri was en dat hij bij de 'Fahim'-groep behoorde. Verder vingen ze op dat de man reeds tweemaal gehuwd was, vier kinderen heeft en dat één van zijn vrouwen dood was. Deze vrouw werd overigens onder dwang uitgehuwelijkt aan de commandant. Verzoekers bleven bij hun weigering, maar op een dag, toen verzoeker in de winkel aan het werk was, kwam de commandant naar hun huis en hij loste een schot in de lucht en deelde snoepjes uit. Dit is het teken dat gegeven wordt wanneer een vrouw wordt weggeschonken, bij wijze van aankondiging. Verzoekers waren hier echter nooit mee akkoord gegaan. 's Avonds toen verzoeker thuiskwam, lichtte verzoekster hem. Verzoeker besloot om klacht in te dienen bij de politie. Helaas werd hij met een kluitje in het riet gestuurd. Hij kreeg immers van de politiemannen te horen dat de commandant een machtige man is, dat hij bij de overheid werkt en dat ze niets voor hen konden doen. Verzoekers zouden het op een akkoordje moeten gooien met de man. Ongeveer een week later kwam de commandant samen met twee andere mannen naar hun huis. Ze sloegen hen en de commandant bedreigde verzoeker en vroeg hem waarom hij bij de politie had geklaagd. Het geschreeuw van verzoekster en de kinderen was zo luid dat de burens het lawaai hoorden en de mannen het op een vluchten zetten. Hun dochter Rozina was erg onder de indruk van wat zij gezien had. Zij zei dat ze de dood zou verkiezen boven een huwelijk met die man. Een dag later vond verzoekster Rozina dood op haar kamer. Rozina had vergif ingeslikt. Verzoekers begroeven hun dochter en na een periode van veertig dagen stond de commandant opnieuw aan hun deur. Hij verweet hen dat ze Rozina de dood hadden ingejaagd. Ditmaal had hij zijn zinnen gezet op hun tweede dochter, Shabnam. Hij zou haar huwen. Verzoeker was op dat moment opnieuw in de winkel waardoor hij slechts 's avonds vernam dat de commandant aan huis was geweest. Hij besloot om klacht in te dienen bij de provinciale politie, maar deze keer zou hij verzoekster uitsturen voor deze taak, gehuld in een boerka om haar onherkenbaar te maken. De klacht die zij bij de provinciale politie indiende, werd echter doorgestuurd naar de politiechef in de buurt en hij stuurde het op zijn beurt naar de lokale gemeenschap en het districtshuis. Daar waren ze echter niet in staat om iets aan de situatie te doen door een tekort aan personeel. Ze konden immers niet de veiligheid van iedere familie garanderen. Teleurgesteld ging verzoeker naar een vriend die hem voorstelde aan een parlamentslid, Sardar Mohammad. Dit parlamentslid zei hem dat de commandanten in de stad verantwoordelijk zijn voor veel aanslagen en dat hij zelf ook geen actie kon ondernemen. Hij kon hen slechts helpen door hun klacht voor te lezen in het parlement om aan te tonen hoe moeilijk het is voor gewone burgers in Kaboel. Hierna besloot verzoeker om hun vlucht uit Afghanistan te regelen. Op 24 juni 2011 dienden verzoekers bij de bevoegde asielinstanties hun asielaanvraag in. Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag legde verzoeker zijn taskara, een dreigbrief, een brief van de ouderlingen en een klacht bij de politie neer. Ter ondersteuning van haar asielaanvraag legde verzoekster een taskara neer.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers konden immers slechts heel weinig informatie geven over commandant Omeed, de persoon die nochtans de oorzaak was van al hun problemen en verantwoordelijk is geweest voor hun vertrek uit Afghanistan. Bovendien had verzoeker bijzonder veel moeite om te verklaren wie hij juist had aangesproken om informatie te vergaren, ondanks zijn bewering dat hij na het derde bezoek van de vrouw van Farooq 'vrienden en familie' van de commandant om informatie had gevraagd. Verzoeker heeft na de dood van zijn dochter ook geen actie ondernomen om erachter te komen wie de commandant was. Daarnaast bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen.

Ze stellen dat verzoeker veel informatie heeft verkregen op de begrafenis van zijn dochter. In die tragische omstandigheden was verzoeker echter niet in staat meer details te vragen over de commandant. De informatie die verzoeker kreeg was echter voldoende om te weten dat de commandant een gevaarlijke en slechte persoon was en verzoeker achtte het dan ook niet nodig bijkomende informatie in te winnen. Bovendien had verzoeker schrik om bijkomende informatie te vragen. Verzoeker benadrukt verder dat hij via zijn burens vernam waar in Kaboel de commandant woonde maar dat hij met deze informatie niets heeft gedaan en die buurt niet kent. Verzoeker wijst er ook op dat hij enkel de informatie kan geven die hij via anderen heeft verkregen. Bovendien heeft hij reeds aangehaald dat hij niet veel over politiek weet en bijgevolg ook niet veel weet over posities binnen het politieke kader. Verzoeker stelt dat Afghanistan een stammenland is en dat het daarom heel waarschijnlijk is dat de commandant en Fahim elkaar steunen. Verzoeker benadrukt verder dat hij geen gestructureerd onderzoek heeft gevoerd en dat hij voorzichtig en niet te opvallend te werk moest gaan om zichzelf niet verdacht te maken. De oppervlakkige informatie die hij kreeg was reeds voldoende om te oordelen dat de commandant geen geschikte huwelijkskandidaat was. Verzoeker benadrukt dat hij na de dood van zijn dochter niets meer over de commandant wilde horen. Voor verzoeker was het voldoende te weten dat de commandant familie was van zijn burens, de juiste familierelatie was niet belangrijk. Wat de klachtenbrief betreft, stelt verzoeker dat deze bewijst dat hij bij de politie een klacht heeft ingediend, ook al werd deze brief door hemzelf geschreven.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stellen verzoekers vooreerst dat de burgers in Kaboel misschien niet het doelwit maar wel het slachtoffer van de aanslagen zijn. Verzoekers stellen dat de veiligheidstoestand in Kaboel allerm minst stabiel kan worden genoemd en verwijzen hiervoor naar een rapport van de algemene vergadering van de Veiligheidsraad van 10 december 2010. Daarnaast stellen verzoekers dat er in Afghanistan ook een hoog risico bestaat op mensonwaardige behandelingen omdat de humanitaire hulp er heel beperkt is. Verzoekers verwijzen hiervoor naar een rapport van de *International Crisis Group* van 28 november 2010 waarin wordt gewezen op de vrees voor het ontstaan van een burgeroorlog als de buitenlandse troepen zich terugtrekken uit Afghanistan. Verder stellen verzoekers dat verzoeker afkomstig is uit Jalalabad (Nangarhar) en dat het, gezien de veiligheidssituatie daar, onmogelijk is om naar daar terug te keren. Verzoekers verwijzen hiervoor naar de beleidsnota van het CGVS van 11 oktober 2010 en naar een arrest van de Raad van 7 maart 2011.

Op de zitting leggen verzoekers een fotokopie neer van de overlijdensakte van hun dochter.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling en dat ze niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers en sluit zich daarvoor aan bij de motieven in de bestreden beslissingen. De argumenten van verzoekers in hun verzoekschrift kunnen deze motieven niet weerleggen. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij alles in het werk zou stellen om zo veel mogelijk informatie in te winnen over de persoon die vastbesloten was met zijn dochter te huwen en die hem en zijn gezin er uiteindelijk toe heeft gebracht om de erg drastische beslissing te nemen hun land te ontvluchten. Aangezien de commandant familie was van zijn burens had verzoeker via die weg gemakkelijk informatie kunnen inwinnen. Verzoekers betoogt dat hij op de begrafenis van zijn dochter niet in staat was meer details te vragen, kan zijn gebrekkige kennis niet verklaren. Verzoeker had immers eerder reeds een onderzoek ingesteld naar de commandant en op basis daarvan besloten het huwelijksaanzoek te weigeren. Dat verzoeker schrik zou hebben gehad om bijkomende informatie te vragen, druist dan weer in tegen het feit dat hij wel tot tweemaal toe klacht ging indienen tegen de commandant. Verder mag minstens worden verwacht dat verzoeker duidelijk kan aangeven bij wie hij navraag heeft gedaan en van wie hij informatie heeft verkregen. Verzoeker komt echter niet verder dan in zeer algemene bewoordingen te stellen dat hij informatie kreeg van "mensen van zijn wijk", "vrienden en familie van hem" en "mensen op de begrafenis". Het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat hij bij vrienden van de commandant en bij mensen van zijn wijk informatie vergaarde, valt bovendien moeilijk te rijmen met zijn betoog dat hij voorzichtig en niet te opvallend te werk moest gaan om zichzelf niet verdacht te maken.

De overlijdensakte van verzoekers hun dochter is slechts een fotokopie, waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Fotokopieën zijn immers gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat er in Afghanistan een hoog risico bestaat op mensonwaardige behandelingen omdat de humanitaire hulp er heel beperkt is en evenmin dat zijzelf bij een terugkeer naar Afghanistan hierdoor een reëel risico zouden lopen.

Tot slot is de Raad van mening dat verzoekers naar Kaboel kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten immers niet dat ze van Kaboel afkomstig zijn. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 20 januari 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bermbommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoekers hun betoog dat de burgers in Kaboel misschien niet het doelwit maar wel het slachtoffer van de aanslagen zijn, verandert niets aan deze vaststellingen. Het rapport van de Veiligheidsraad bevestigt enkel dat burgers het slachtoffer worden van aanslagen. Het rapport van de International Crisis Group zegt niets over de huidige toestand in Kaboel. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De vraag of verzoekers naar Jalalabad (Nangarhar) kunnen terugkeren, is hier niet dienstig, aangezien verzoekers reeds over de mogelijkheid beschikken om naar de stad Kaboel terug te keren.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER